

عنوان مقاله:

تبیین مدل ارتقاء حس مکان درمیدانهای شهری تاریخی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمدتقی رضویان - عضو هیئت علمی دانشگاه شهید بهشتی

معصومه جعفری - مدرس دانشگاه آبا

فرانک سعیدی فرد - مدرس دانشگاه آبا

خلاصه مقاله:

مکان عنصر اصلی هویت ساکنان آن است. انسان با شناخت مکان می تواند به شناخت خود نائل شود. مکان های مدرنیستی امروزی بدون توجه به طبیعت پیرامون و نیاز های کیفی ساخته شده اند و ناگزیر به برآورده کردن هیجان ها و نیازهای زودگذر کمی انسان می باشد و به دور از هرگونه معنا و خصیصه ی اصیلی تنها ترویج دهنده نامکان ها هستند. در این پژوهش ارتقاء حس مکان در میدان های شهری تاریخی مورد بررسی قرار می دهیم. با توجه به مرور متون و اسناد مرتبط در این حوزه، ضمن ارائه تعاریف حس مکان، بررسی ابعاد مختلف و عوامل دخیل در آن به تبیین مدلی نو از عناصر بین انسان و مکان با زمینه ی تاریخی می پردازد، لازم به ذکر است که روش تحقیق کیفی بوده است. نتایج حاکی از آن است که در میدانهای شهری تاریخی ۷ معیار کلیدی عامل زمان، عامل فردی، عامل ذهنی، عامل فرهنگی، عامل اجتماعی، عامل کالبدی و عامل مشارکت شهروندان در فرایند طراحی، حس مکان در این فضا را ارتقاء می دهد. مدل پیشنهادی قابل فهم و کاربردی این مقاله می تواند چارچوبی برای آگاهی طراحان نسبت به چگونگی تاثیر فضای شهری بر حس مکان شهروندان فراهم آورد.

کلمات کلیدی:

حس مکان ، طراحی زمینه ، شهرسازی ایرانی - اسلامی ، میدان های شهری تاریخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/273835>

